

Una segona oportunitat, de Marta Pujol Teixidor

Hi ha moments que marquen la teva vida per sempre. La mort d'algú, enamorar-te, casar-te, tenir fills... La meva vida havia estat marcada per molts d'aquests aspectes, però crec que mai no vaig arribar a viure res com el que em va ocórrer el 17 de maig del 2012.

Era un vespre qualsevol; jo tornava de treballar, i com sempre, estava cansat i nerviós després d'un dia ple de tensió i problemes. No hi havia gaire trànsit, i potser va ser per això que em vaig relaxar. Volia arribar al més aviat possible a casa, on la meva família m'esperava per sopar tots plegats, així que avançava a tota velocitat pels carrers, segur que controlava el vehicle i no em podia passar res.

La meva dona, preocupada perquè ja feia tard, em va enviar diversos missatges, i en aquells cinc segons que em van caldre per donar una ullada al mòbil, vaig invertir un cotxe que acabava d'incorporar-se al meu carril.

Quasi no recordo res d'aquell moment; quan hi penso, em vénen al cap una sensació de por i horror, i després, tot és negre.

La següent cosa que recordo és quan em va semblar despertar-me, sentint-me completament rígid i incapaç de moure'm, com si estigués fet de plom. Tenia la sensació d'estar atrapat en el meu propi cos, com si aquest fos mort i només la meva consciència estigués viva. Sentia veus al meu voltant que parlaven i, fins i tot, sentia plors, però per més que intentés obrir els ulls o moure'm, no podia fer-ho. Després tornava a adormir-me, sense que exteriorment els altres se n'adonessin, perquè ells sempre em trobaven inert.

No sabia quina era la meva situació. Me'n recordava, de l'accident, però per algun estrany motiu, no ho relacionava amb el fet que no pogués despertar-me, i fins passat un cert temps no em vaig arribar a preguntar si ho arribaria a fer mai.

No tenia manera de calcular el temps que passava, així que els dies se'm feien interminables i molt avorrits, sense més consol que els records que conservava

al meu cap. Els vaig repassar tots, des de la primera imatge que tenia quan era un nen, fins al moment de l'accident. Tampoc sabia quant feia que estava a l'hospital, perquè en aquells moments ja m'havia adonat d'on era, i em preguntava si m'estaria perdent gaire res...

Les visites de la meva família eren freqüents, especialment les de la meva dona. Jo ja sabia que es tractava d'ella, encara que no pogués obrir els ulls. M'arribava l'olor, o almenys la imaginava, del perfum que li havia regalat pel nostre darrer aniversari, i les seves mans, fredes i primes, sempre buscaven les meves. També em parlava, explicant-me el seu dia a dia i els avenços dels nostres fills a l'escola i la universitat. I després, sempre s'acomiadava de la mateixa manera:

- Si em sents, vull que sàpigues que t'estimo molt i et trobo a faltar, i sé que algun dia et despertaràs. Encara ens queden moltes coses per viure junts, però mentre no hi siguis, seré forta per tu.

Aquelles paraules m'ajudaven a suportar amb calma les hores de solitud i negror, fins que l'endemà ella tornava a ser al meu costat. Com m'hagués agradat despertar-me i trobar-la a la meva vora, i abraçar-la com si tot el que havia succeït hagués estat un somni... Però per més que ho desitgés, jo seguia immòbil al llit que ocupava des de feia molts mesos, i ella seguia parlant sense obtenir cap resposta.

Sé que en tot aquell temps em vaig perdre esdeveniments importants en la vida de la meva família: la graduació del meu fill gran com a metge, el compromís de la segona amb un amic seu de tota la vida, el viatge que van guanyar tots a Escòcia... Cada moment que em perdia de la vida dels meus fills em feia enyorar amb més força les ganes de viure, i de deixar enrere l'hospital i l'accident i, de vegades, fins i tot creia que si ho intentava prou, acabaria per despertar-me.

Van ser molts mesos de conïure jo sol amb els meus pensaments, reflexionant sobre la vida i agraint tot el que m'havia estat donat, encara que en aquells moments no en pogués gaudir. Em vaig adonar que moltes de les coses que jo considerava una prioritat no eren més que bajanades que no servien per a res;

quin millor exemple que la situació en què em trobava...! De què em servia en aquells moments saber-ho tot sobre el futbol? Quan em recordo de com m'enfurismava al interrompre's el senyal enmig d'un partit, o quan em comprava la nova peça que havien tret per al meu telèfon...

Vaig concloure que si d'un dia per un altre podia passar d'estar plenament actiu a estar en estat vegetatiu, que si les coses podien canviar de manera tan brusca, havia de donar més importància a ser millor persona, perquè al final, és tot el que importa: venim al món sense res i ens n'anem també sense res, i al cap i a la fi, el que perviu és només el nostre interior.

Va ser ja fa dos mesos. En anar recobrant la consciència em vaig adonar que quelcom era diferent. Per primera vegada en molt de temps, notava les meves extremitats, entumides, i el pes del meu cos sobre el matalàs. Poc a poc, vaig anar obrint els ulls, acostumant-me a la llum que no veia des de feia quatre anys. Per primera vegada, vaig poder observar l'habitació on tothom m'havia visitat, i on havia jagut fins ara. Estava tot sol, encara que podia veure gent que passava per davant de la meva porta entreoberta. No vaig fer res i vaig esperar, ja que em sentia confús i endormiscat, i com que a poc a poc anava recobrant tots els sentits, sentia que el dolor es començava a apoderar del meu cos.

Devia passar una hora, quan per fi va entrar una infermera i em va veure entreobrint els ulls. Va proferir tal crit que els altres infermers que eren a la vora van venir corrents a comprovar què passava, i tots es quedaven bocabadats mirant-me, exclamant "És un miracle!" Per fi va aparèixer el metge i es va fer càrrec de la situació, i en menys d'una hora ja tenia la meva família al meu voltant, plorant d'alegria.

La meva dona em mirava amb llàgrimes als ulls, mentre jo abraçava els nostres fills. Em va sobtar el gran canvi que el temps havia operat en tots ells; els que jo recordava com a adolescents i amb cara de nens, ara em miraven des d'uns cossos d'adult; els cabells de la meva dona eren més grisos del que recordava, i el seu rostre més marcat per les arrugues, però tot i així em semblava bonica.

Encara vaig romandre un temps a l'hospital, per acabar de recuperar-me. Vaig aprendre'm el nom de totes les persones que havien tingut cura de mi en tot

aquell període, i després de marxar finalment a casa, els vaig continuar visitant, agraït de tot el que havien fet per mi. Em va costar tornar a agafar el cotxe, va ser com tornar a aprendre de conduir, mort de por; tot i que crec que mai no m'acabaré de recuperar de la forta impressió que vaig viure.

Està clar que aquesta experiència m'ha canviat. Aquesta pausa de quatre anys m'ha fet adonar de la importància de la meua família en la meua vida, i de com els he d'estimar i agrair el que sempre em donen. Ara sé que algun dia ja no tindrè tanta sort perquè no em despertaré, però en comptes de viure amb por al demà, intento aprofitar cada moment. Moltes vegades m'he preguntat per què em vaig acabar despertant. Al cap i a la fi tot podria haver tingut un trist desenllaç... Però suposo que encara no he complert el meu objectiu a la Terra; mentrestant sóc conscient que cada segon de més que respiro, cada abraçada que els meus fills em fan, cada somriure que algú em regala..., és part de la segona oportunitat que em va ser donada en despertar-me.